

Gammaz Yürek

Evet! Sinirliydim –çok, çok sinirliydim ve hâlâ da öyleyim. Ama bana niye deli diyorsunuz? Hastalığım duyularımı keskinleştirmişti; köreltmış ya da tahrip etmiş değildi. En çok da işitme duyum keskinleşmişti. Hem bu dünyadaki, hem cennetteki her şeyi duyuyordum. Cehennemden gelen pek çok sesi de duydum. ‘Öyleyse niye deli oluyormuşum? Dinleyin! Dinleyin de size her şeyi nasıl aklı başında –nasıl sakın sakın anlattığımı görün.

O fikir aklıma nereden girdi bilmiyorum. Ama bir kez girince, gece gündüz aklımdan çıkmaz oldu. Bir maksadım yoktu. Öfke de duymuyordum. O ihtiyarı severdim. Bana karşı hiçbir yanlış yapmamıştı. Hiç hakaret de etmemişti. Parasında filan da gözüm yoktu. Sanırım bu fikri aklıma sokan gözüydü! Evet, gözüydü! Gözlerinden biri akbaba gözüne benziyordu. Üstü zarla kaplı, soluk mavi bir gözdü. Ne zaman bana baksa içim buz kesiyordu. Bu yüzden, epey düşündükten sonra ihtiyarı öldürmeye, böylece de o gözden sonsuza dek kurtulmaya karar verdim.

Şimdi, söylemek istediğim şey şu. Beni deli sanıyorsunuz. Ama deliler hiçbir şey bilmez. Oysa *beni* görecektiniz. Nasıl zekice – ihtiyatlı – basiretli – gizlice hareket ettiğimi görecektiniz! İhtiyara, onu öldürmeden önceki bir hafta boyunca ne kadar da iyi davrandım; ona daha önce hiç bu kadar iyi davranmamıştım. Ama bu bir hafta boyunca her gece, gece yarısı civarında kapısını açıyordum –usul usul, milim milim! Sonra, kapıyı başımı içeri uzatacak kadar açınca, içeri önce ışık saçmasın diye üstü kara bir örtüyle örtülü bir feneri, sonra da başımı sokuyordum. Ah, bu feneri içeri nasıl usulca soktuğumu görseniz gülerdiniz! Yavaşça –çok yavaşça sokuyordum içeri, ihtiyar uyanmasın diye. Başımı, onu yatakta yatarken görecektik kadar içeri sokmam bir saatimi alıyordu. Hah! Bir deli bunu yapacak kadar akıllı olabilir mi? Ve sonra, ba-

şımı odaya tamamen sokunca, fenerin üstündeki örtüyü usulca çekiyordum; ses çıkmasın diye öyle usulca çekiyordum ki şaşardınız. Örtüyü sadece o akbaba gözüne incecik bir ışık huzmesi düşecek kadar çekiyordum. Ve bunu yedi uzun gece boyunca yaptım –her gece tam gece yarısında. Ve o göz her seferinde kapalıydı. Bu yüzden ihtiyarı öldürmem olanaksızdı. Çünkü canımı sıkan ihtiyar değil, kahrolası kem gözüydü. Ve her sabah, şafak sökerken cesurca odasına gidiyor ve candan bir sesle ona geceyi nasıl geçirdiğini soruyordum. Görüyorsunuz ya, her gece tam on ikide, uyurken ona baktığımı anlaması için çok zeki bir adam olması gerekirdi.

Sekizinci gece kapıyı açarken her zamankinden dikkatliydim. Bir saat yelkovanından daha yavaş hareket ediyordum. O gece ilk kez gücümün, zekamın farkına gerçekten vardım. İçim zafer hissiyle dolup taşıyordu. İçim içime sığmıyordu. İşte oradaydım, kapıyı usulca açıyordum ve ihtiyarın gizli düşüncelerimden ya da eylemlerimden hiç haberi yoktu. Bunu düşününce hafifçe kıkırdadım. Galiba beni duydu, çünkü birden irkilmişçesine kıkırdadı yatakta. Hemen geri çekildiğimi sanıyorsunuzdur. Ama hayır. Odası zifiri karanlıktı (çünkü ihtiyar hırsızlardan korktuğundan panjurları sımsıkı kapamıştı). Bu yüzden kapının açık olduğunu ve benim yavaşça içeri süzüldüğümü göremezdi.

Başımı içeri sokmuştum ve tam fenerin üstündeki örtüyü çekecektim ki, başparmağım fenerin çengelinin üstünde kayınca ihtiyar yatakta doğrulup “Kim var orada?” diye haykırdı.

Hiç kımıldamadan durdum ve ses çıkarmadım. Bir saat boyunca tek bir kasımı bile kıkırdatmadım. Ama bu bir saat boyunca onun tekrar yatağa uzandığını da işitmedim. Hâlâ yatakta doğrulmuş duruyor, dinliyordu. Tıpkı benim geceler boyunca, ölüm saatlerinin duvardan gelen seslerini dinlediğim gibi.

Sonra hafifçe inlediğini işittim. Müthiş bir korkuya kapılmış olduğunu anladım. Bu bir acı ya da keder iniltisi değildi. Yo hayır! İnsan dehşete kapıldığında ruhundan kopup gelen o boğuk iniltilerden biriydi bu; bu sesi iyi tanıyordum. Gecelerce, bütün dünya uykudayken, benim de içimden yükseldiğini kaç kez işitmiştim; korkunç yankısı korkumu nasıl da artırmıştı. Söylediğim gibi, bu sesi iyi tanıyordum. İhtiyarın neler hissettiğini biliyordum ve için için gülmeme karşın ona acıyordum. O ilk hafif sesi işittiği, yatakta dön-

düğü andan beri uyanık olduğunu biliyordum. O zamandan beri korkulan giderek artmaktaydı. Bunların yersiz olduğunu düşünmeye çalışmış, ama başaramamıştı. Kendi kendine “bacadaki rüzgarın sesi, o kadar”, “yerden geçen bir farenin sesinden başka bir şey değil” ya da “bir cırcırböceğinin sesi işte” deyip durmuştu. Evet, bu varsayımlarla kendini rahatlatmaya çalışmış, ama başaramamıştı. *Başaramamıştı*. Çünkü kurbanını almaya gelen “ölüm” önce kara gölgesini düşürmüştü onun üstüne. İhtiyar işte bu görünmez gölgenin elem verici etkisini hissediyordu. Başımın odadaki varlığını görmese ya da işitmese bile *hissediyordu*.

Epeyce uzun bir süre sabırla bekleyip tekrar yattığını hâlâ işitmeyince, fenerin örtüsünü biraz, çok az çekmeye karar verdim. Ve bunu yaptım —o örtüyü nasıl usul usul çektiğimi hayal edemezsiniz. Öyle çektim ki sonunda örümcek ağı ipliği kadar incecik bir ışık huzmesi yarıktan fırlayıp o akbaba gözünü aydınlattı.

Açıktı —faltaş gibi açıktı. Bu kahrolası göze baktıkça öfkelen dim. Onu kursesiz bir netlikle görüyordum. Donuk maviydi ve üstünü kaplayan zar öyle iğrençti ki, iliklerime kadar ürperdim. Ama yaşlı adamın yüzünün ya da vücudunun başka kısımlarını göremiyordum. Çünkü ışık huzmesini sanki içgüdüsel olarak doğrudan o lanet noktaya göndermişim.

Sizin delilik sandığınız şeyin aslında duyu keskinliği olduğunu söylemiştim size değil mi? Şimdi alçak, boğuk, tez bir ses duymaya başlamıştım. Pamuklu kumaşa sarılmış bir cep saatinin sesine benziyordu. *Bu sesi de çok iyi tanıyordum*. Yaşlı adamın atan kalbiydi. Öfkemi iyice artırdı, tıpkı çalan trampetlerin askerlere cesaret vermesi gibi.

Ama yine de kendimi tuttum ve kımıldamadım. Neredeyse nefes bile almıyordum. Feneri hareketsiz tutuyordum. O ışık huzmesini gözün üstünde hiç kımıldatmadan tutmaya çalışıyordum. Bu arada o kahrolası kalp atışları giderek hızlanıyordu. Her an hızlanıyor ve yükseliyordu. Yaşlı adam *gerçekten* de müthiş bir dehşete kapılmış olmalıydı. Dediğim gibi, her an yükselmeye devam ediyordu! Beni anlıyor musunuz? Size sinirli biri olduğumu söyledim. Öyleyim. Gecenin o vaktinde, o eski evin tüyler ürpertici sessizliğinde böylesine tuhaf bir ses içimde zaptedilmez bir korku uyandırdı. Yine de birkaç dakika daha kendimi tutup kımıldamadım. Ama o kalp atışları hâlâ yükseliyordu! Sonunda ihtiyarın kalbinin patlayacağını düşünmeye başladım. Ve

içime yeni bir korku düştü. Bu patlama sesi komşular tarafından duyulabilir-
di! Yaşlı adamın ölme vakti gelmişti! Haykırarak fenerin üstünü açtım ve oda-
nın içine koştum. İhtiyar tek bir çığlık attı. Onu göz açıp kapayıncaya kadar
yere çekip ağır şilteyi üstüne bastırdım. Sonra neşeyle gülümsedim, şimdiye
kadar başarılı olduğum için. O boğuk kalp atışlarını dakikalarca işitmeyi sür-
dürdüm, ama artık beni rahatsız edemiyorlardı. Nasılsa duvarın ardından du-
yulmazdı. Sonunda kesildi bu ses. İhtiyar ölmüştü. Şilteyi kaldırıp cesedini
inceledim. Evet, kesinlikle ölmüştü. Elimi kalbinin üstüne koydum ve daki-
kalarca orada tuttum. Kalbi atmıyordu. Ölmüştü. Artık gözü beni rahatsız et-
meyecekti.

Hâlâ deli olduğumu düşünüyorsanız, cesedi saklamakta ne kadar zekice
davrandığımı duyunca bu düşüncenizden vazgeçeceksiniz. Bütün gece ace-
leyle, ama sessizce çalıştım. Her şeyden önce cesedi parçalara ayırdım. Başı-
nı, kollarını ve bacaklarını kestim.

Sonra döşeme tahtalarından üçünü söktüm ve kestğim parçaları döşeme
doğramalarının arasına yerleştirdim. Ardından tahtaları eski yerlerine öyle ze-
kice, öyle dikkatle yerleştirdim ki, kimsenin gözü –onunki bile– bunlarda dik-
kat çekecek bir şey göremezdi. Silinecek hiçbir şey –kan izleri ya da herhan-
gi bir leke yoktu. Bunu yapmak beni çok yorardı. Cesedi banyo küvetinde
parçalamıştım. Ha! Ha!

Bu işleri bitirdiğimde saat dört olmuştu. Hava hâlâ gece yarısı gibi karan-
lıktı. Saat çalarken sokak kapısına vuruldu. Kapıyı açmak için aşağı inerken
kaygısızdım –çünkü artık korkacak neyim vardı ki? İçeri üç adam girdi. Ba-
na polis memuru olduklarını büyük bir nezaketle söylediler. Geceleyin kom-
şulardan biri bir çığlık işitmiş ve karakola bildirmişti; bu polisler de evi ara-
mak için gönderilmişti.

Gülümsedim –çünkü korkacak neyim vardı ki? Polisleri içeri aldım. O çığ-
lığı benim, kabus görürken attığımı söyledim. İhtiyarın köye gitmiş olduğu-
nu söyledim. Konuklarıma evin her tarafını gezdirdim. Onlara iyice –iyice
aramalarını söyledim. Sonunda onları ihtiyarın odasına götürdüm. Onlara
odadaki her şeyin yerli yerinde olduğunu gösterdim. Kendime öyle güveni-
yordum ki, odaya sandalyeler getirdim ve polislere çok yorulduklarını, bura-
da biraz dinlenmelerini istediğimi söyledim. Kendi sandalyemi de, zafer sar-
hoşluğuyla tam kurbanımın cesedinin bulunduğu yerin üstüne koydum.

Polisler tatmin olmuştu. *Tavrım* onları ikna etmişti. Son derece rahattım. Oturdular, sıradan bir sohbet başladı, ben sorularına neşe içinde yanıtlar veriyordum. Ama biraz sonra benzim solmaya başladı. Artık gitmelerini istiyordum. Başım ağrıyor, kulaklarım çınliyordu. Ama polisler hâlâ oturmuş sohbet etmeyi sürdürüyordu. Çınlamalar iyice arttı. Bu histen kurtulmak için daha çok konuşmaya başladım. Ama sesler yükselmeyi sürdürdü. Sonunda bunların kulaklarımın içinden gelmediğini anladım.

İşte o zaman *gerçekten* betim benzim atmış olsa gerek. Sesimi yükselterek daha fazla konuşmaya başladım. Ama o sesler de yükseliyordu. Ne yapabilirdim? *Alçak, boğuk, tez bir sest* – *pamuklu kumaşa sarılmış bir cep saatinin sesine benziyordu*. Boğulacak gibi oldum ve inledim. Polisler inlediğini işitmedi. Daha çabuk – daha hararetle konuşmaya başladım. Ama o sesler hâlâ giderek yükseliyordu. Polisler gitmemekte *niye* direniyordu? Döşemede ileri geri, sert adımlarla yürümeye başladım, sanki adamların söylediği bir şey beni müthiş öfkelen-dirmişçesine. Ama o sesler giderek yükselmeye devam ediyordu. Ah Tanrım! Ne yapabilirdim? Ağzımdan köpükler saçmaya başlamıştım – bağırıp çağırdım – sövüp saydım! Üstünde oturduğum sandalyeyi kapıp döşeme tahtalarının üstüne sürttüm, ama o sesler her şeyi bastırıyor ve hâlâ giderek yükseliyordu. Yükseldi – yükseldi – *yükseldi*! Ve polisler hâlâ gülümseyerek sohbet ediyordu. Duymuyor olmaları mümkün müydü? Ulu Tanrım! Hayır, hayır! Duyuyorlardı! Şüpheleniyorlardı! *Biliyorlardı*! Korkumla alay ediyorlardı! O anki düşüncem buydu ve hâlâ aynı şeyi düşünüyorum. Ama bu işkenceyi çekmektense her şeye razıydım! Hiçbir şey o tarzda alay etmelerinden daha dayanılmaz olamazdı! O sahte gülümsemelere daha fazla katlanamayacaktım! Çığlık atmazsam oracıkta düşüp öleceğimi hissettim! Ve sonra – tekrar! Dinleyin! Yükseliyor! Yükseliyor! Yükseliyor! *Yükseliyor*! –

“Alçaklar!” diye haykırdım. “Bırakın bu numaraları! İtiraf ediyorum! Döşeme tahtalarını sökün! İşte, işte! O iğrenç kalbi atıyor!”